

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a JUDr. Milana Podhrázkého, v právní věci žalobkyně: **R. B.**, nar. . . , státní příslušnost Ruská federace, bytem D., V. P., právně zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2014, č. j. MV-141502/SO/sen-2012, o povolení k dlouhodobému pobytu,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou ze dne 26. 3. 2014 doručenou téhož dne Krajskému soudu v Praze domáhá zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo pro opožděnost zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 13. 9. 2012, č. j. OAM-9839-12/DP-2012, kterým byla ve smyslu ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území

České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, neboť nebyly ve stanovené lhůtě předloženy doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti.

Žalobkyně namítla, že žalovaný pochybil, pokud její odvolání nepřezkoumal v rámci uplatněných odvolacích námitek, jelikož dle jejího názoru bylo odvolání podáno v zákonné lhůtě. Namítla porušení § 89 odst. 2 s.ř. žalovaným, neboť postupoval v rozporu s povinnostmi, které mu toto ustanovení správního řádu ukládá. Podle jejího názoru žalovaný porušil také zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, protože jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v ustanovení § 68 odst. 3 s.ř. Dále namítla, že i kdyby její odvolání bylo skutečně opožděné, měl žalovaný zkoumat, zda nejsou dány důvody k zahájení přezkumného řízení, jak ukládá ustanovení § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“). Z velice stručného konstatování žalovaného v závěru napadeného rozhodnutí lze jen stěží dospět k závěru, že se otázkou zákonnosti postupu prvoinstančního orgánu skutečně věcně zabýval. Žalobkyně uvedla, že je přesvědčena, že důvody pro postup podle § 95 odst. 1 s.ř. jednoznačně dány byly a nechápe, jak je možné, že žalovaný nezjistil tak flagrantní porušení zákona, když se podle svého konstatování přímo zabýval otázkou, zda v řízení nedošlo k porušení zákona.

Žalobkyně uvedla, že správní orgán prvního stupně zastavil řízení o její žádosti s ohledem na skutečnost, že nedoložila požadované náležitosti, ale k doplnění žádosti ji nevyzval usnesením, jak měl učinit podle § 45 odst. 2 s.ř. Vyzval ji k doplnění žádosti přípisem ze dne 9. 3. 2012, č.j. OAM-9839-7/DP-2012 a zároveň v tomto přípisu stanovil lhůtu, ve které je nutno doplnění žádosti učinit. Vzhledem k tomu, že výzvu ani stanovení lhůty neučinil potřebným způsobem, tedy vydáním usnesení, je žalobkyně přesvědčena, že lhůta pro doložení potřebných dokladů nemohla začít plynout a tedy ani uplynout, a nebyl proto dán základní důvod pro zamítnutí žádosti. Pokud správní orgán její žádost zamítl, když ji vyzval k doplnění žádosti v rozporu se zákonem, je rovněž zamítnutí žádosti provedeno v rozporu se zákonem. Odvolací orgán, který podle svého názoru zkoumal důvody pro zahájení přezkumného řízení, měl tato pochybení zjistit a napadené rozhodnutí pro závažné procesní vady zrušit, bez ohledu na to, zda bylo odvolání podáno po zákonné lhůtě, neboť vady řízení jsou natolik zásadní, že měly zásadní vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci. Rovněž tak nezákonné bylo další konání správního orgánu, který po uplynutí nezákonné stanovené lhůty pokračoval v řízení.

Dále žalobkyně namítla, že byla přesvědčena, že doplnila vše potřebné a neměla tedy důvod se domnívat, že některé doklady ještě chybí. Postup správního orgánu byl tedy zcela v rozporu se základními zásadami správního řízení, když účastník řízení neměl možnost nijak reagovat na vzniklou situaci. Rovněž poukázala na své námitky, které byly konstatovány i v průběhu odvolacího řízení, tedy fakt, že správní orgán prvního stupně nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, když nesprávně hodnotil předložené doklady a na základě tohoto hodnocení učinil závěr o nedoložení dostatečných příjmů. Tato námitka se vztahuje především k otázce výše nezbytně prokazovaných příjmů, když správní orgán prvního stupně na str. 3 svého rozhodnutí konstatuje nezbytnost doložení příjmů ve výši 22.613,- Kč, ačkoli není zjevné, jak k tomuto číslu dospěl. Žalovaný však ani v případě těchto pochybení neuznal za vhodné zrušení rozhodnutí, které vzešlo ze zcela nezákonně vedeného správního řízení. Žalobkyně dále konstatovala, že správní orgán zcela ignoroval požadavky, které klade při rozhodování o dané žádosti § 174a zákona.

Z výše uvedeného důvodu navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

Žalobkyně současně navrhla přiznání odkladného účinku žalobě. Tento návrh soud usnesením ze dne 16. 4. 2014, č. j. 46 A 19/2014-32, zamítl.

Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že smyslem ustanovení § 92 odst. 1 s. ř. není to, aby správní orgán v každém případě opožděně podaného odvolání rozsáhle odůvodňoval, že nebyly zjištěny podmínky pro přezkum rozhodnutí. Rovněž odmítla žalobkyní tvrzená pochybení správního orgánu prvního stupně. K námitce, že došlo k porušení § 37 odst. 3 s.ř. uvedla, že žalobkyně 15. 10. 2012 podala blanketní odvolání, které bylo doplněno 2. 11. 2012. Podání žalobkyně po jeho doplnění netrpělo formálními ani obsahovými nedostatky, z toho důvodu nebylo nutné, aby správní orgán postupoval podle § 37 odst. 3 s.ř. Závěrem navrhla zamítnutí žaloby.

Krajský soud v Praze zjistil ze správního spisu následující skutečnosti:

Žalobkyni byl na území ČR povolen dlouhodobý pobyt za účelem výkonu manažer – účast v právnické osobě s platností do 8. 3. 2012. Dne 13. 2. 2012 požádala žalobkyně o jeho prodloužení. Dne 13. 9. 2012 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí, kterým byla žádost žalobkyně zamítnuta, neboť nebyly ve stanovené lhůtě předloženy doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti. Rozhodnutí bylo zmocněnci žalobkyně doručeno dne 18. 9. 2012.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně blanketní odvolání podané na poštu dne 15. 10. 2012, které bylo doplněno podáním podaným na poštu dne 2. 11. 2015. Dne 21. 2. 2014 vydala žalovaná napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobkyně pro opožděnost zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedla, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo doručeno dne 18. 9. 2012, posledním dnem k podání odvolání byl dne 3. 10. 2012 a odvolání žalobkyně je tak opožděné. Žalovaná dále uvedla, že po provedeném posouzení věci nebyly shledány důvody pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán dle ustanovení § 75 odst. 2, věty první, zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud úvodem konstatuje, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí, jímž bylo odvolání žalobkyně zamítnuto dle § 92 s. ř. jako opožděné, se soud zabývá pouze otázkou, zda bylo odvolání skutečně podáno opožděně, či nikoliv [srovnej např. rozsudek NSS ze dne 27. 11. 2008, sp. zn. 2 As 53/2007, usnesení rozšířeného senátu ze dne 26.8.2008, č.j. 8 As 51/2006-105, ve kterém je konstatováno, že krajský soud je v těchto případech (pokud žaloba směřuje proti rozhodnutí krajského úřadu, kterým bylo odvolání proti rozhodnutí správního orgánu 1.stupně zamítnuto jako opožděné - doplněno krajským soudem) oprávněn v mezích žalobních bodů zkoumat pouze to, zda se skutečně jednalo o odvolání opožděné, a zda byl tudíž žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu]. Námitky žalobkyně směřující do obsahu rozhodnutí či procesního postupu správního orgánu prvního stupně tak nejsou v projednávané věci relevantní a soud se jimi proto nezabýval.

Ze správního spisu je nepochybné, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo žalobkyni doručeno dne 18. 9. 2012. Posledním dnem pro podání odvolání tak byl den

3. 10. 2012. Žalobkyně své odvolání podala až dne 15. 10. 2012, tedy po uplynutí zákonné odvolací lhůty. Závěr žalovaného o opožděnosti odvolání je tak správný.

Pokud jde o argument žalobkyně, že se žalovaný dostatečně nezabýval tím, zda jsou důvody k zahájení přezkumného řízení, pak soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 1. 3. 2013, sp. zn. 9 As 172/2012, podle kterého „skutečnost, že v rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost dle § 92 odst. 1 správního řádu z roku 2004 odvolací orgán blíže nerozvede, proč má za to, že nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, nevede k závěru o nepřezkoumatelnosti takového rozhodnutí. Zhodnocení této otázky totiž nemá význam pro zamítnutí odvolání pro opožděnost, ale je rozhodné až pro následný postup správních orgánů po zamítnutí odvolání pro opožděnost“. S ohledem na shora uvedené závěry NSS soud konstatuje, že ani tato žalobní námitka není důvodná.

Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s., zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalované pak náklady řízení nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 12. ledna 2016

Olga Stránská, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost: Alena Lébllová